

יד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים

"לְדוֹרוֹת" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: ספקטורמן	שם פרטי: סוניה
--------------------	----------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

בלועזית: Weinstock		שם משפחה איתו נולדתי: וינשטוק
שנת לידה: 1933	מין: נקבה	שם פרטי איתו נולדתי: סוניה
בלועזית: Sonya		עיר לידה: לוצ'נץ
בלועזית: Luchinets		שם פרטי ושם משפחה של האב: דוד
שם פרטי ושם נעורים של האם: מלכה		מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: לוצ'נץ
בלועזית: Luchinets		מקום מגורים: ארץ המגורים: אוקראינה
מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)		השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)
חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא)		מקומות מגורים בתקופת המלחמה: לוצ'נץ, אוקראינה (שם העיר או האזור ושם הארץ)
בלועזית: Luchinets		במידה והיית בגטו, ציין את שמו: לוצ'נץ
בלועזית:		במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו
תאריך השחרור: מרץ 1944		המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי: לוצ'נץ
ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור		במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)
שנת עליה: 1978		במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין מתי עד מתי
במידה ועלית באנייה, ציין את שמה		

אנא ספרי/ על קורותיך לפני המלחמה**(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הוריי, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים):****נא לכתוב בגוף ראשון**

נולדתי בשנת 1933 בעיר לוצ'ניץ באוקראינה לאבא דוד ולאיימא מלכה, שם משפחתנו היה וינשטוק. אבא היה יצרן כדי יין ואיימא הייתה גננת. חיינו בקהילה יהודית גדולה, משגשגת ויפה שכמובן לאחר השואה נמחקה כלא הייתה. התחלתי כיתה א' בבית ספר מקומי. הורי לא שלחו אותי לבית הספר היהודי, משום שלמדו שם אך ורק ביידיש והורי רצו שאדע אוקראינית.

נא ספרי/ על קורותיך בזמן המלחמה**(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):**

המלחמה באזור שלנו החלה בתאריך 22/7/1941. הייתי אז בת 7, בסוף כיתה א'. שהגרמנים פלשו לעיר, ומיד עם פלישתם הרגו יהודים רבים. הבית שלנו היה צמוד לכביש הראשי, הגרמנים זרקו אותנו מהבית לכביש עם כל הריהוט והרסו את הבית. אבא לא היה איתנו כי הרוסים גייסו אותו למלחמה, כך שנשארנו מחוץ לבית רק עם אימא, אני, אחי הגדול ואחותי, ונכנסנו לבית של משפחה יהודית אחרת שברחה. האוקראינים סגרו מתחם של בניינים, דחסו לתוכו מספר עצום של משפחות וגידרו אותו, כך שהקשו עלינו לחבור לפרטיזנים שנלחמו בגרמנים מהיער הקרוב.

האזור שבו חייתי היה אזור שבגבול רומניה-אוקראינה, מכיון שכך הגיעו אלינו הרבה מאוד יהודים גם מרומניה, והאזור נהפך להיות קשה במיוחד ואכזרי. עיקר פרנסתנו הייתה מגויים מקומיים שריחמו עלינו לפעמים והביאו לנו קצת אוכל, וכן אני הייתי מתגנבת בלילות אל הפרטיזנים שביער הקרוב, כדי שיתנו לנו קצת קליפות של תפוחי אדמה וגזר, אך כמובן שלא היה לנו מספיק אוכל, הרעב שלט בכל פינה וכן גם המחלות. עד היום בגילי אני לא מעיזה לזרוק לפח אוכל או לחם שנשאר, זה נותר לי מהזכרון, כמה שהיה חסר לי אוכל בילדותי. מדי יום ביומו, כל בוקר הגרמנים היו עושים ספירה כדי לראות אם לא ברח מישהו מהמתחם. בוקר אחד שהיה קור מקפיא חריג במיוחד, יצאתי לריצה קלה בבנין כדי לחמם את גופי. כך נוצר מצב שלא שמעתי כשקראו את שם אימי ואת שמי, וניגשתי באיחור לספירה. כשהגעתי, העונש שהושת עלי היה להושיט את שתי כפות ידיי הקטנות, וגרמני מגודל הצליף בי 25 הצלפות נוראיות בכל יד, עד שהבשר התנתק לו מכפות ידי. כמובן שהיה לזה קשה מאוד להתרפא, ומכיון שלא היה תרופות, השתמשתי בעלי דשא לריפוי. כתוצאה מכך, עד היום כפות ידיי מבוקעות.

לאחר 4 שנים מתחילת המלחמה, בחודש מרץ 1944, הגיעו כוחות גדולים גרמנים לעיר. גוי מקומי ניגש לאיימא ואמר לה שהוא ראה שהגרמנים חפרו בורות ענקיים ביער הקרוב לעיר, בכדי להרוג את כולנו ולהשליך אותנו לשם. הוא אמר שלכן הוא מבקש ממנה לתת לו את הרהיטים שלנו, הרי חבל שזה ילך לגרמנים הארורים. אמא סירבה לכך, ואמרה לו שאחרי שיהרגו אותנו שיבוא וייקח. קרה לנו נס ולמחרת נכנסו הרוסים והדפו את הגרמנים, היה זה בערב פסח, חג החירות. אי אפשר לתאר את השמחה שלנו, הרוסים הגיעו עם מיכלים גדולים וחילקו לנו אוכל הם. זה היה יום קר במיוחד, אבל לא הרגשנו את הקור ויצאנו החוצה בשמחה כדי לחגוג. זה היה חג הפסח, חג חירות במינו. מאוחר יותר, במשך הימים, קיבלנו מהצבא הרוסי תעודת פטירה המעידה שאבא נהרג במלחמה ב"רנקס", רוסיה.

אנא ספרי/ על קורותיך מתום המלחמה ועד היום

בחודש ספטמבר חזרתי ללימודים בבית הספר, ולמדתי שם 8 שנים. סיימתי את הלימודים בשנת 1952 ואז פניתי ללימודים באוניברסיטה. למדתי הוראת מתמטיקה עד שנת 1956, כשבמשך כל השנים האלה אימא חזרה לעבודתה כגננת, ואחי החל בלימודי וטרינריה באוניברסיטה. לאחר סיום לימודי נשלחתי לעבוד בעיירה קטנה במולדובה, שם לימדתי מתמטיקה. לימדתי שם כשנה, אך אימא פחדה שאתאהב בגוי מכיון שלא היה יהודים בעיירה זו, והחזירה אותי חזרה הביתה. הייתי אז בת 23, ולאחר שובי הביתה פגשתי את בעלי מיכאל שהיה מהנדס בניין. התחתנו מיד, כחצי שנה לאחר שהכרנו, ואהבתי אליו היתה אהבה גדולה ועצומה, מיכאל היה אדם שהייתי יכולה לשתף אותו בכל משברי העבר שלנו. מאוחר יותר הלכתי ללמוד הנדסת טקסטיל, ובמקביל ללימודי גם עבדתי כמהנדסת טקסטיל.

בינואר 1978 עלינו לישראל במטוס דרך וינה, ומיד נשלחתי לאולפן בטבריה כדי ללמוד עברית. התגוררנו כשנה בטבריה וב-1979 עברנו ליפו. שכרנו שם דירה, והתחלתי מיד לעבוד כמהנדסת טקסטיל ב"שטיחי כרמל". עבדתי שם 17 שנה, ומשם יצאתי לפנסיה. בעלי האהוב נפטר לפני 4 שנים בשנת 2009, ונשארתי לבדי כי אין לנו ילדים.

ראיון: דוד פבר

אשדוד, יולי 2013